Quelle: https://manuscripta.at/?ID=26152
Copyright: Admont, Benediktinerstift

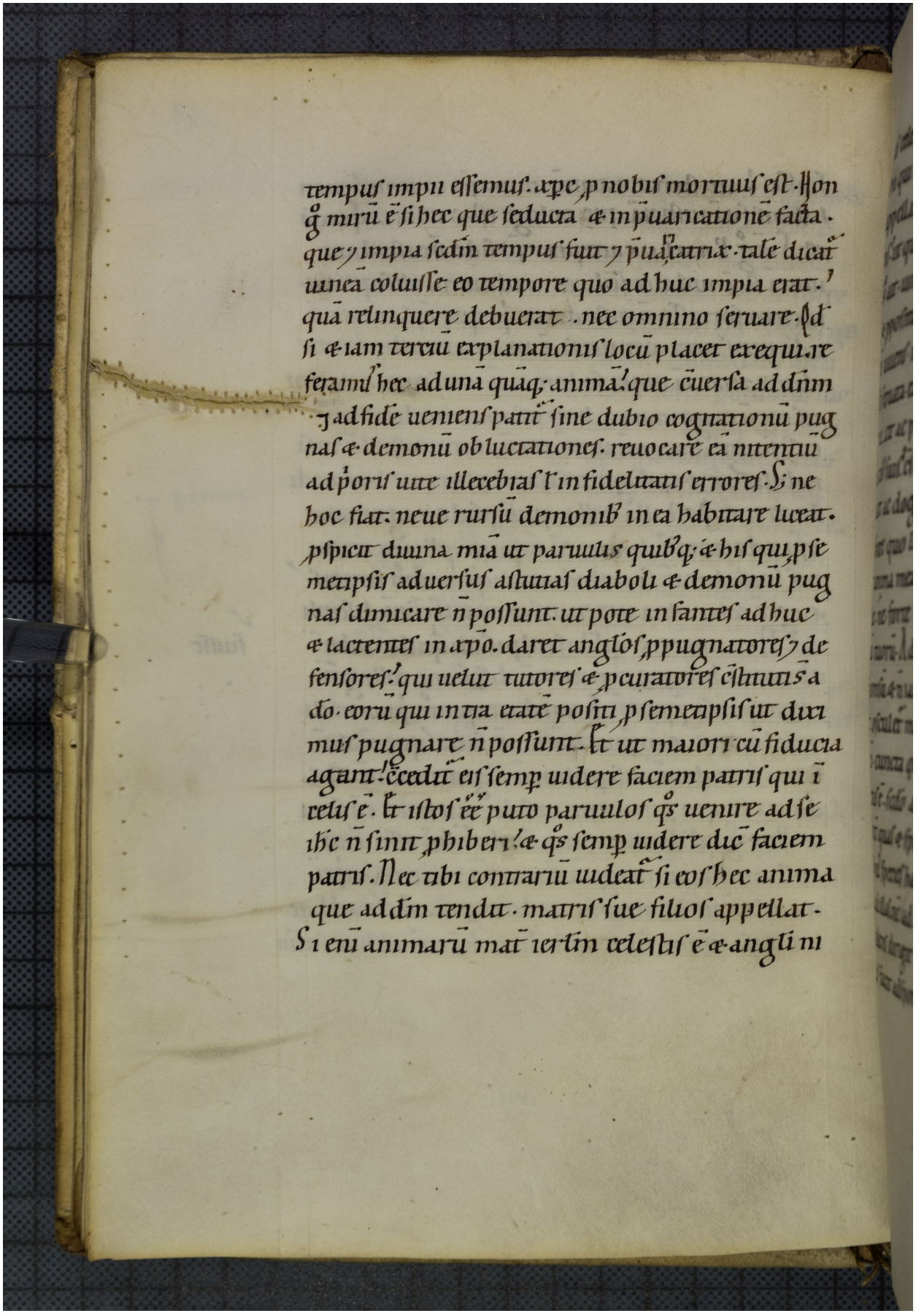

tempus impii essemus. xpc p nobis mortuus est. Non
q̄ mirū ē si hec que seducta & in p̄uaricatione facta.
que ⁊ impia scd̄m tempus fuit ⁊ p̄uaricatrix. tale dicat̄
uineā coluisse eo tempore quo adhuc impia erat.
quā relinquere debuerat. nec omnino seruare. Qd̄
si & iam terciū explanationis locū placet exequi. re
feramus hec ad unā quāq; animā. que c̄uersa ad d̄nm
⁊ ad fide ueniens patit̄ sine dubio cogitationū pug
nas & demonū obluctationes. reuocare eā nitentiū
ad p̄oris uite illecebras l̄ infidelitatis errores. S; ne
hoc fiat. neue rursū demonib̄ in ea habitare liceat.
pspicit diuina miā ut paruulis quib̄q; & his qui p se
metipsis aduersus astutias diaboli & demonū pug
nas dimicare n̄ possunt. ut pote infantes adhuc
& lactentes in xp̄o. daret anglos ppugnatores ⁊ de
fensores. qui uelut tutores & pcuratores c̄stitutis a
d̄o. eorū qui intra etatē positi p semetipsis ut dixi
mus pugnare n̄ possunt. Et ut maiori cū fiducia
agant. c̄cedit̄ eis semp uidere faciem patris qui ī
celis ē. Et istos ēē puto paruulos q̄s uenire ad se
ihc n̄ sinit phiberi. & q̄s semp uidere dic̄ faciem
patris. Nec tibi contrariū uideat̄ si eos hec anima
que ad d̄m tendit. matris sue filios appellat.
Si enī animarū mat̄ ierl̄m celestis ē & angli ni